

жяше да познае. Не само масть-та, нъ и чърты-ты и всичко-то израженіе на лице-то така бѣ измѣнено, щото не можеше ни да си помисли нѣкой, че лице-то на отца Агапіа и лице-то на кавалера кого-то наричатъ Георгіа, е едно и исто.

Кавалеръ-тъ поздрави играчи-ты съ маханіе главъ и съ подсмываніе.

— Сѣдай, сѣдай! повыкахъ му нѣкои, па измичаѣщицъ ся, правяхъ му мѣсто.

— Днесъ не щж да играѣж, отговори левентъ-тъ. Днесъ съмъ изгубилъ сърдце, а заедно съ него и кысіѣж-тж. Защо-то трѣбва да знаете, че мое-то сърдце и кысіа всякога иджтъ успорядно, като мжжъ и жена.

— Ха, ха, ха! грохнѣхъж отъ смѣхъ играчи-ти и зрители-ти.

— А кой ти зе това иманіе? запыта нѣкой изъ дружество-то.

— Тоя малый Аморъ, кой-то ся е намѣстилъ въ пулхеріи-ны-ты очи, отговори кавалеръ-тъ смѣшкомъ и показваѣщицъ съ пѣрстъ на дѣвойкыны-ты очи, коя бѣ ся наслонила на рѣкж. Тоя малый врагъ мя устрѣли иззади лавровыа храсть и оплѣни ми всичко.

Дѣвойка-та ся усмихнѣ лукаво, гледаѣщицъ Георгіа въ очи.

— Діаволскы Купидонъ! рѣче единъ играчъ. А ты ся покрий утрѣ баремъ съ нѣкой ягкъ щитъ.

— Утрѣ—то е друго нѣщо. Утрѣ не може мя побѣди. Ала днесъ що бы, бы. Сбогомъ, братія!

Това изрѣче и отиде.

Ясень станж, излѣзе слѣдъ него и увѣри ся, че тоя левентъ е сжщый отецъ Агапій.

На другый день Ясень испытваше изотдалѣчь стотника :

— Какъвъ левентъ е тоя Георгій?

— То ти е неоцѣненъ другаръ! отговори стотникъ-тъ.